

РЕШЕНИЕ

№ 1553

гр. София, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Георги Кацаров

при участието на секретаря Цветослава В. Гулийкова
като разгледа докладваното от Йоана М. Генжова Въззивно гражданско дело
№ 20221100512730 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение №12490/09.11.2022г., постановено по гр.д. №24606/2022г. по описа на СРС, 163 състав, е отхвърлен предявеният иск от „ЗК Л.И.“ АД срещу „ЗАД ОЗК – ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми: 488,04 лева, представляваща главница за регресно вземане по изплатено застрахователно обезщетение по сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на МПС по застрахователна полица №BG/22/116002510582, със срок на действие от 30.09.2016г. до 29.09.2017г. и ликвидационна преписка №0000-1616-16-608037, за ПТП, настъпило на 30.10.2016г. на околоръстен път на гр. Солун, в посока Халкидики, Република Гърция, ведно със законна лихва за период от 16.02.2022г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед №6015 за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК от 01.03.2022г. по ч.гр.д. №8090/2022г. на СРС, на основание чл.422 от ГПК във вр. с чл.415, ал.1 във вр. с чл.479, ал.1 от КЗ във вр. с чл.499, ал.7 от КЗ и чл.86, ал.1 от ЗЗД. Осъдено е ЗК Л.И.“ АД да заплати на „ЗАД ОЗК – ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД сумата от 100 лева, представляваща разноски по делото на основание чл.78, ал.3 от ГПК.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от ищеца ЗК „Л.И.“ АД, чрез пълномощника юрк. П.М., в която се излагат съображения за неправилност и незаконосъобразност на решението. В случая приложимо

било правото на държавата в която са причинени вредите от настъпилото на 30.10.2016 г. произшествие - Република Гърция. Съгласно това право при произшествие, причинено от комбинация от застраховани при различни застрахователи влекач и ремарке, тази композиция следвало да се разглежда като единна оперативна единица, формираща двойна застрахователна полица, а причинените на трети лица вреди се понасяли по равно между застрахователите. Така застрахователят на теглещото превозно средство, след изплащане на обезщетение на пострадалото лице, имал право на регресен иск срещу застрахователя на ремаркетото за половината от заплатената сума. По тази причина моли решението да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което предявеният иск да бъде уважен изцяло. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор от насрещната страна „ЗАД ОЗК – ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, чрез пълномощника юрк. И.А., с който жалбата се оспорва изцяло. Въззиваемата страна поддържа, че в решението си СРС изложил подробни и аргументирани мотиви за неоснователността на иска. Посочва, че в отношенията между застрахователите на влекача и на ремаркетото е приложимо българското право, като се позовава на решение на СЕС по съединени дела C-359/14 и C-475/14. Съгласно чл. 479, ал. 1 КЗ при вреди причинени от влекач с ремарке единствено застрахователят на теглещото превозно средство носел отговорност пред трети лица за вреди причинени от движението на такава композиция. Поради изложеното моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено, както и да му бъдат присъдени разноските.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства и становищата на страните, съгласно разпоредбата на [чл. 235, ал. 2 ГПК](#), намира следното от фактическа и правна страна:

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, и е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на [чл. 269 ГПК](#) въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Постановеното решение е валидно и допустимо.

Първоинстанционният съд е сезиран с иск за установяване на вземане по издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №8090/2022г. на СРС, 163 състав, в размер на 488,04 лв., представляващо половината от заплатено от ищеца застрахователно обезщетение за вредите, причинени на лек автомобил „Мазда“ с рег. №ННТ***** от настъпилото на 30.10.2016 г. на околновръстен път срещу Папагеоргиу, гр. Солун, общ. Полихнис,

Република Гърция, ПТП.

По делото са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните обстоятелствата, че на 30.10.2016 г. на околновръстен път срещу Папагеоргиу, гр. Солун, общ. Полихнис, Република Гърция, е настъпило ПТП, при което застрахованото при ответника „ЗАД ОЗК – ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД ремарке, теглено от застрахования при ищеца ЗК „Л.И.“ АД влекач, при извършване на маневра пристрояване в съседна пътна лента, е причинило ПТП с лек автомобил „Мазда“ с рег. № NHT***** с причинени вреди, като ищецът в качеството му на застраховател на отговорността на водача на влекача, е заплатил обезщетение за претърпените вследствие на ПТП вреди.

С оглед поддържаните от страните становища пред двете съдебни инстанции спорен между тях е въпросът относно разпределението на отговорността между двамата застрахователи при причинени вреди от композиция, състояща се от влекач и ремарке, когато влекачът и ремаркетът са обект на застраховка "Гражданска отговорност" при различни застрахователи, и съответно кое е приложимото право при решаване на този въпрос предвид наличието на международен елемент - причиняване на вредите в друга държава членка.

Съгласно решение на Съда на ЕС от 21.01.2016 г. по съединени дела С-359/14 и С-475/14, при пътнотранспортно произшествие, причинено от теглещо превозно средство, снабдено с ремарке, приложимото право спрямо регресния иск на застрахователя на теглещото превозно средство, който е изплатил обезщетение на пострадалия при произшествието, предизвикано от водача на това превозно средство, срещу застрахователя на тегленото при произшествието ремарке, се определя съгласно чл. 7 от Регламент № 593/2008 /Регламент "Рим I"/, ако правилата на деликтната отговорност, приложими спрямо това произшествие по силата на чл. 4 и следващите от Регламент № 864/2007 /Регламент "Рим II"/ предвиждат разделяне на задължението за поправяне на вредите, т.е. предвиждат отговорност на собственика или държателя на ремаркетът наред с отговорността на собственика или ползвателя на теглещото превозно средство за възстановяване на вредите на пострадалото лице.

В т. 54 от горепосоченото решение е посочено изрично, че задължението на застраховател по застраховка "гражданска отговорност" да обезщети причинена на пострадало лице вреда не произтича от настъпването на самата вреда /чийто фактически състав, но и кръга лица, отговорни за обезщетяване на вредата, действително се определят според приложимото право по чл. 4 и следващите от Регламент "Рим II"/, а от договора, който го обвързва с отговорното застраховано лице. В т. 61 и т.62 от решението е посочено, че на първо място трябва да се определи по какъв начин следва да бъде разпределено обезщетението за претърпените вреди в полза на пострадалото лице между водача и собственика на теглещото превозно

средство, от една страна, и от друга страна, държателя на ремаркетото, в съответствие с правилата на приложимото национално право по силата на Регламент "Рим II", а на второ място следва да се определи, в съответствие с чл. 7 от Регламент "Рим I", кое е приложимото право спрямо договорите за застраховка, сключени между застрахователите - ищци в главните производства, и съответните застраховани от тях лица, за да се прецени дали и в каква степен тези застрахователи могат по пътя на суброгацията да упражнят правата на пострадалото лице спрямо застрахователя на ремаркетото.

От изложеното следва, че чл. 7 от Регламент "Рим I" се прилага в случаите, в които правилата на деликтната отговорност, приложими спрямо произшествието по силата на чл. 4 и следващите от Регламент "Рим II", предвиждат разделяне на задължението за поправяне на вредата. Настоящият случай е именно такъв - приложимото материално право в отношенията между пострадалия и застрахователя е това на Република Гърция, което предвижда разделяне на отговорността между застрахователя на влекача и застрахователя на ремаркетото, поради което и приложимото материално право в отношенията между застрахователите на влекача и на тегленото от него ремарке следва да се определи по реда на чл. 7 от Регламент "Рим I".

В случая страните не са избрали приложимо право и няма съмнение, че двамата застрахователи имат обичайно местопребиваване на територията на Република България, поради което приложимо се явява българското право, а отделно от това следва да се посочи, че и двете застраховки са задължителни по смисъла на чл. 7, § 4 от Регламент "Рим I", като именно Кодекса за застраховането на Република България регламентира както задължението за сключване на застраховките /чл. 483 КЗ/, така и обема на застрахователното покритие по тях /в т.ч. покритите рискове при застраховки "гражданска отговорност" от притежаване и използване на ремарке - чл. 479 КЗ/.

Съгласно нормата на чл. 479, ал. 1 КЗ /приложимо право съгласно чл. 7 от Регламент "Рим I"/, вреди, нанесени от ремарке, което е свързано с моторно превозно средство и е функционално зависимо от това моторно превозно средство по време на движение, и/или когато то се е откачило по време на движение, се покриват от застрахователя по задължителната застраховка "гражданска отговорност" на автомобилистите, свързана с притежаването и ползването на теглещото моторно превозно средство. Следователно отговорността на ответника по процесния договор за застраховка "гражданска отговорност" поначало не включва задължение за обезщетяване на вреди, нанесени при движение на ремаркетото от теглещо превозно средство, поради на това основание релевираната претенция се явява неоснователна.

Крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат, поради което първоинстанционното решение следва да се потвърди на основание чл. 271, ал. 1, изр. 1, предл. 1 ГПК.

По разноските:

При този изход на спора на въззиваемата страна следва да бъдат присъдени разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева за въззивното производство.

По изложените мотиви, Софийски градски съд, ГО, IV-А въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №12490/09.11.2022г., постановено по гр.д. №24606/2022г. по описа на СРС, 163 състав.

ОСЪЖДА ЗК „Л.И.“ АД, ЕИК *****, да заплати на „ЗАД ОЗК – ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК *****, разноси за въззивното производство в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____